

Forfatter: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine (1812-10-13)

Citation: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine (1812-10-13)", i *Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812*, Cohens Bogtrykker, s. 31. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990082-000-shoot-L0019900820000012.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavnd. 13le Octbr. 1812.

Min egen Ludvig I min kjere Dreng. Dersom Du dog blot vidste, hvor din stakkels Moder længes og ængster sig for Dig! Jeg er ligesaa urimelig, som da G. var syg. I Aftes sad Bruun og jeg aliene her i Dagligstuen, saa faldt der noget s. 32need i Kakkellovnen eller sprak et Meubel, eller Gud veed hvad, der gjorde Allarm i Spisestuen. Men jeg, i min altid færdige Angest og Overtroe, tænkte, at det kunde betyde, at der var hændt dig noget Ondt. Jeg var ligesom jeg var tosset. Jeg græd saadan, at jeg neppe kan see ud af mine Øjne i Dag. Den gode G. trøstede mig, saa godt han kunde, men han er ogsaa bange for Dig. Ak, Du veed ikke! Du veed ikke, hvor Du er elsket af os, af alt, hvad der er om os! Vi anseer Dig som vort Huses Prydelse, som vor eeneste Rigdom. Her er dødt og fælt, medens Du er borte. Var vi saa ulykkelige at miste Dig, saa blev vi aldrig noget Øjeblik roelige mere, hverken G. eller jeg. Du veed slet ikke, hvor Du er os kjær. Vi taler ikke om andet end om Dig. Du maa endelig komme til Din Geburtsdag. Jeg vil blive endnu gladere end den Dag, jeg fødte Dig til Verden. Jeg skal aldrig mere bedrøve mig enten over vore Financer, eller hvor vi skal boe, eller andre saadanne verdslige Ting, naar kun Du og G. bliver hos mig, og jeg seer Jer glade og friske. Du faaer aldrig mere Lov til at forlade mig. Ak jeg kan ikke — det har jeg nu følt, jeg kan ikke leve uden Dig. Og Du kan heller aldrig være saa elsket noget andet Sted — og efter mit Begreb, da heller ikke saa lykkelig, som hos G. og mig. Vi tænker saa meget paa, naar Du kommer igjen, paa Din Geburtsdag, paa Julen, al Glæde opsætter vi til den Tid. Du maa endelig skrive os til med hver Post, ellers dør jeg reent. Vi tæller Timerne, til vi kan faa at vide, at Du er lykkelig kommen til Stockholm. I Morgen haaber jeg, at vi skulle faae Brev fra Dig fra Jönköping. G. siger, at siden vor Kjerligheds Correspondance, har han aldrig længtes saadan efter Breve som nu. Naar vi først faaer at vide, at du er kommen vel til Stockholm, vil vi blive mere roelige. Saa vil jeg glæde mig over at tænke, at Du fornøjer Dig, og over Dine Breve. Saa gaaer den ene Uge efter den anden, jeg takker Gud for hver, der gaaer. Ret glad bliver jeg ikke noget Minut, førend Du er her igjen, men denne lange Tid, som nu gaaer, medens Du er paa Reisen og vi ikke hører ordentlig fra Dig, er alt for tung. For Guds Skyld tag Dig i Agt! gjør ikke noget, som der er den mindste Fare ved. Tænk paa hvor vigtigt Dit Liv er for Dine Tilbageblevne! og s. 33lad ingen overtale Dig til at blive længer borte end til Din Geburtsdag, thi det er reent umuligt, at vi kan leve længer uden Dig. Det er dog næsten en Fjerdepart af Aaret, at Du er borte fra os. Weyse længes ogsaa ret hjertelig efter Dig, Bruun ogsaa. — Jeg troer nok, at Bruun bliver med os til Jul. Hvor det skal blive en glad Jul! den gladeste vi endnu har havt, naar vi faaer vores Dreng igjen. — Ak Gud bevare os alle! Jeg tør ikke tænke paa Fremtiden! jeg er saa bange! tør neppe tænke : det skal blive en glad Dag : saa meget kan forstyrre min Glæde. Mit Hjerter hænger saa fast, saa ganske ved Dig og G.

Nu er Du vel snart i Stockholm? Ak gid jeg dog havde et fortryllet Speil at kunne see Dig i! — Naar Du faaer dette Brev, er Du i Upsala. Der tænker jeg, Du skal leve en lykkelig Tid. Det glæder jeg mig til. — Hils Paykuls allesammen saa meget fra mig. Fortæl mig vidtløftig om dem alle. — Her hjemme er intet Nyt. Teppet blev i Gaar lagt paa Gulvet. Jeg levede den hele Dag i Uryd. Mod Aften da jeg kom ind i min Stue, og fik min lille Ildbrase og alting kjønt og ryddeligt, saa var jeg i godt Humeur. Jeg tørte Støvet af Dit Portrait, saae paa det og snakkede med det, som jeg hver Dag gjør. Jeg syntes, det anede mig, at du var frisk og glad. Da kom den Aliarm i Spisestuen og gjorde mig reent ulykkelig tilmode. Nu er det Dag! nu er jeg lidt bedre tilmode, især medens jeg skriver til Dig. Om Aftenen naar jeg saadan sidder — ak, Gud give, jeg havde min Ludvig igjen! Skriv dog saameget, som Du kan. Siig mig, at Du er glad og frisk, at Du kommer igjen til den bestemte Tid, og trøst Din stakkels lille Moder.